

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. D. K.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 2. 2025, č. j. 30 Ad 4/2023-80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podstata této věci se týká uložení písemné výtky žalobci za odevzdání nesprávně a nedostatečně vyplněných statistických údajů (výkazů výkonů) v informačním systému. Nejvyšší správní soud se zde nicméně zabývá především přípustností uplatněných kasačních námitek, přezkoumatelností napadeného rozsudku a tvrzenými vadami v řízení před krajským soudem.

I. Vymezení věci

[2] Žalobce je bývalým zaměstnancem žalovaného. Dne 13. 4. 2023 mu nadřízený udělil písemnou výtku č. j. 13596/23/5000-09065-712098, kterou zdůvodnil tím, že žalobce nesprávně vyplnil výkaz výkonů. Žalobce výtku převzal dne 17. 4. 2025. Žalobce proti udělení písemné výtky podal téhož dne stížnost. Přípisem ze dne 21. 4. 2023 však žalovaný žalobce vyrozuměl, že stížnost neshledal důvodnou.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného (samotné výtce) žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Předně neshledal správný žalobcův výklad § 88 odst. 3 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě. Žalobce tvrdil, že mezi ústní a písemnou výtkou je hierarchický vztah, nicméně krajský soud dospěl k závěru, že zákon žádný takový vztah nekonstruuje. I kdyby však dal žalobci v tomto za pravdu, ve výsledku by to nic nezměnilo vzhledem k jeho osobní historii. Již dostal několik ústních výtek (a i písemnou) a dle odůvodnění výtky v tomto případě nešlo o žádné marginální či běžné pochybení, které by bylo možné vyřešit pouhým vysvětlením či domluvou. K vážnosti pochybení krajský soud uvedl, že žalobce odevzdal výkazy výkonů i podle svého vlastního tvrzení pozdě, a to s celou řadou chyb, které mohl rozpoznat i letným pohledem. Zkreslování statistik výkonu přitom může mít na práci úřadu stejně negativní dopad jako neomluvená nepřítomnost zaměstnance na pracovišti či saldo v docházce. Není tedy možné srovnávat žalobcovu situaci s jinými ústními výtkami, na které žalobce poukazoval.

[4] V další námitce žalobce vytýkal žalovanému, že porady, na nichž se probíraly pokyny k vyplnění statistiky, byly fiktivní. Podle krajského soudu je však povaha porad irelevantní, neboť je nesporné, že žalobce dostal od nadřízených e-mailem písemný pokyn zdůrazňující význam vyplňování statistik a upozorňující na časté chyby a řešené problémy. Tyto zápisy byly ukládány i na sdílený disk, tedy žalobce měl bez ohledu na název tohoto pokynu nesporně možnost se s pokynem seznámit. Žalobce také namítal, že písemnou výtku vyžádal uložit přímo ředitel odboru. Ani to však podle krajského soudu pro věc nemá žádný význam. Na pokynu nadřízeného, aby jeho podřízený uložil výtku svému podřízenému, nic závadného spatřovat nelze. Navíc tvrzení, že ředitele odboru k vydání pokynu vedla zášť vůči jeho osobě, žalobce uplatnil poprvé až na ústním jednání, tedy dávno po lhůtě pro podání žaloby. Ve věci navíc nehrála žádnou roli otázka, nakolik byl interní přezkumný proces výtky ze strany žalovaného objektivní a účinný. Podobně se krajský soud vyjádřil i k pozdním příchodům v březnu 2023, neboť ty nehrály podle textu napadené výtky v jejím uložení žádnou roli. Krajský soud nakonec nad rámec nutného odůvodnění podotkl, že pokud by žalobce skutečně chodil bez omluvy pozdě do práce, mohlo by mu to být při ukládání výtky dáváno k tíži bez ohledu na jednání ostatních kolegů.

[5] Pro úplnost lze dodat, že krajský soud neshledal důvod pro odmítnutí žaloby, ač žalobce před jejím podáním ukončil služební poměr. Písemná výtka se zakládá do osobního spisu, a tedy může negativně ovlivnit žalobcova práva, pokud by chtěl znovu vstoupit do služebního poměru. Také podotkl, že žalobce správně napadl žalobou přímo samotnou výtku, která je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Podání stížnosti proti výtce nehraje v dané věci žádnou roli (rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2021, č. j. 4 Ads 265/2020-49, č. 4147/2021 Sb. NSS, body 6–8 a 23).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[7] **Stěžovatel** v první řadě uvádí, že mezi písemnou a ústní výtkou existuje hierarchický vztah, jinak by služební zákon nerealizoval dichotomii. Současně konstatuje, že se krajský soud nevypořádal s danou otázkou (blíže ji v bodě 17 nevysvětlil). V důsledku toho je

pokračování

napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Krajský soud se opírá ve svých závěrech o předchozí hodnocení stěžovatele, což je nepřipadné, jelikož se nejedná o „spojené nádoby“.

[8] Pozdní příchody byly u žalovaného běžnou praxí, a to včetně nejvyšších vedoucích pracovníků. Krajský soud pochybil, neboť vrátil e-mail od „kolegyně F.“, která stěžovateli pomohla statistiky opravit ihned ráno druhého dne, a který stěžovatel předkládal jako důkaz. Ten nyní nemůže být založen ve spise, tedy jej nemůže Nejvyšší správní soud vzít v úvahu a hodnotit. K dalšímu pochybení došlo v posouzení povahy porad, které u žalovaného probíhaly. Byly pouze fiktivní, tudíž nemohou být přičítány k tíži stěžovateli co do své intenzity.

[9] Stěžovatel dále zmiňuje možnou podjatost soudce zpravodaje. Ten na stěžovatele nepřímou působil, jestliže se jej sugestivně dotazoval na důvod pozdního návrhu svědecké výpovědi, což vedlo stěžovatele k tomu, že vzal daný návrh zpět. Procesní taktika žalobce (stěžovatele) není v rukou soudu. Krajský soud dále nepostavil najisto povahu dotazování zástupce žalovaného (předchozího vedoucího stěžovatele) Mgr. Š., tedy zda byl dotazován jako svědek či účastník. Toto pochybení mohlo být v dané věci zásadní, neboť účastník má odpovědnost morální, nicméně svědek i trestněprávní. Mohlo tedy dojít k zásadní vadě, když se krajský soud dotazoval na klíčové skutečnosti (fiktivnost porad, zda byla výtka vůli nadřízeného či jak fungovaly statistiky). Stěžovatel závěrem uvádí že krajský soud nerefletoval schopnost stěžovatele dohledat další navržené důkazy, které v tu chvíli neměl u sebe.

[10] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na výtku a její odůvodnění, dále na své vyjádření k žalobě, jakož i na zvukový záznam z ústního jednání u soudu. Většina stěžovatelových námitek je nepřipustná. Pokud by Nejvyšší správní soud kasační stížnost neodmítl, žalovaný zastává názor, že jsou námitky nedůvodné, neboť téměř výhradně míří mimo předmět udělené výtky, či jsou procesního charakteru ve vztahu k řízení před krajským soudem. Navíc jsou téměř vždy strohé či v nich chybí důvody tvrzených vad.

[11] Žalovaný nesouhlasí s tím, že by se krajský soud nevypořádal s tvrzením žalobce, podle kterého mezi ústní a písemnou výtka existuje hierarchický vztah. Na danou žalobní námitku krajský soud reagoval a zdůvodnil, proč by udělení písemné výtky obstálo i v případě, že by tento hierarchický vztah existoval. Stěžovatel naopak svoje závěry blíže nevysvětluje, proto žalovaný tuto kasační námitku hodnotí jako nepřipustnou. I kdyby však Nejvyšší správní soud neshledal důvody nepřipustnosti, žalovaný nesouhlasí, že mezi formami výtky existuje hierarchický vztah. Je zjevně nesporné, že výtka stěžovateli být udělena měla. Co se týče její formy, ačkoliv mezi ústní a písemnou výtka lze shledat odlišnosti a i přesto, že se ústní výtka nezakládá do osobního spisu, je jedním z podkladů pro hodnocení státního zaměstnance. Toto hodnocení přitom bývá zpravidla prováděno písemnou formou. Ústní výtka má proto obdobné důsledky jako písemná a nelze tak tímto jediným kritériem rozhodovat, zda existuje mezi formami výtky hierarchický vztah. Pro stanovení formy nápravy je pak navíc stěžejní samotný charakter vytýkaného nedostatku, nikoliv forma samotné výtky.

[12] Námitka ohledně pozdních příchodů je zjevně nepřipustná. Stěžovatel pouze konstatuje tezi o pozdních příchodech, nicméně nijak je nevztahuje k výtce, ani nepolemizuje s vypořádáním dané námítka v rozsudku. Tvrzení stěžovatele, že pozdní

příchody mají nějakou relevanci k uložené výtce, považuje žalovaný za nesprávné. Stěžovatel ani nikdy v řízení před krajským soudem netvrdil, že by pozdní příchody byly důvodem udělení výtky. K námitce vráceného e-mailu žalovaný uvádí, že z kasační stížnosti ani není zřejmé, o který konkrétní e-mail se jedná. Má-li stěžovatel na mysli e-mail, o kterém krajský soud hovoří v bodě 13 rozsudku, stěžovatel chtěl zřejmě e-mailem prokázat, že chybu opravil. Jak ale správně uvádí již krajský soud, oprava statistik nebyla mezi stranami sporná. K tvrzení, že porady byly fiktivního charakteru, žalovaný uvádí, že výtka byla odůvodněna právě mimo jiné zápisy z porad v konkrétních dnech. Nehledě na povahu porad byly zápisy vždy rozesílány e-mailem celému oddělení, tedy i stěžovateli. Nadto jsou zápisy ukládány také na sdílený síťový disk, kde jsou dostupné. Případná neúčast státního zaměstnance na poradě by neměla vést k tomu, že po něm nebude možné požadovat splnění úkolů. V neposlední řadě je nespornou skutečností, že stěžovatel byl s obsahem zápisů z porad seznámen, což výslovně sám potvrdil při jednání před krajským soudem. Stěžovatel stejně jako v žalobě pouze opakuje pochyby nad závažností chyb ve vztahu k údajné neexistenci porad, avšak toto tvrzení nijak nerozvíjí. Danou kasační námitku proto žalovaný taktéž považuje za nepřijatelnou.

[13] Hodnocení případné podjatosti soudce není pravomocí žalovaného, nicméně stěžovatel námitku nevznesl před krajským soudem, ačkoliv byl o této možnosti řádně poučen. Nad rámec uvedeného žalovaný podotýká, že výslech kolegyne F. stěžovatel navrhol opět za účelem dosvědčení skutečností, jež nebyly mezi stranami sporné. Námitku postavení svědka či účastníka řízení žalovaný považuje za irelevantní, neboť stěžovatel nikde neuvádí, jakým způsobem by mohla tato potenciální vada ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku. Nadto ani z napadeného rozsudku, ani ze záznamu z ústního jednání nevyplývá, že by snad krajský soud vyslyšel při ústním jednání zástupce účastníka jako svědka. Krajský soud dotazy zjevně směřoval pouze k pochopení systému a důvodu vykazování statistických dat (stěžovatel ani nenavrhol zástupce vyslechnout jako svědka). Žalovaný se také vymezuje proti námitce nereflexivní možnosti stěžovatele dohledat některé z důkazů. Stěžovatel ani zde nezohlednil argumentaci krajského soudu. Ten v bodě 13 rozsudku jasně uvedl, kde shledal důkazní návrhy nerelevantními, neboť se zjevně mýlí s obsahem udělené výtky. I tato námitka je tak nejen nedůvodná, ale také nepřijatelná.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.1 Nepřijatelné kasační námitky

[14] Nejvyšší správní soud se nejen s ohledem na vyjádření žalovaného a podobu uplatněné kasační argumentace nejprve zabýval přípustností jednotlivých kasačních námitek. Zde především nelze odhlédnout od toho, že kasační stížnost je pojata dosti netradičně a v podstatě pouze v několika málo bodech – navíc místy jen heslovitě – předestírá východiska náhledu stěžovatele na některé aspekty shora vymezeného sporu. V tomto ohledu je nicméně třeba připomenout, že kasační stížnost lze podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel přitom musí reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů považuje závěry, které soud v napadeném rozsudku uvedl, za nesprávné. Musí tedy objasnit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů,

pokračování

úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl soud vůči němu dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. Rovněž musí vysvětlit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2023, č. j. 6 As 358/2021-38, bod 11). Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které již uvedl v řízení před krajským soudem, aniž by reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vlastní argumentací vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43; nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36, body 10–14). Současně lze připomenout požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2023, č. j. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, č. j. 8 As 5/2022-44).

[15] Argumentace stěžovatele v nynější věci směřuje v první řadě k otázce hierarchického vztahu ústní a písemné výtky, tedy fakticky k výkladu § 88 odst. 3 zákona o státní službě. Tvrzení stěžovatele, které se týká právního posouzení výkladu uvedeného ustanovení, však s ohledem na výše uvedené nemůže být přípustnou kasační námitkou. Stěžovatel totiž pouze opakuje svůj základní argument (a to navíc dosti stručně), který již uplatnil v řízení před krajským soudem, a to bez reflexe odůvodnění, které zde krajský soud použil. Ten v bodě 17 napadeného rozsudku vysvětlil, proč podle něj mezi ústní a písemnou formou výtky není hierarchický vztah, na což však stěžovatel nijak konkrétně nereaguje (k přezkoumatelnosti těchto závěrů krajského soudu viz níže).

[16] O přípustnou kasační námitku nejde ze stejného důvodu ani v případech souvisejících tvrzení stěžovatele, podle něhož pozdní příchody byly u žalovaného běžnou praxí, resp. že porady byly pouze fiktivního charakteru. Krajský soud se k argumentaci týkající se pozdních příchodů vyjadřuje v bodě 22 napadeného rozsudku s tím, že samy pozdní příchody nehrály při uložení výtky žádnou roli. Podobně v bodě 19 napadeného rozsudku zdůrazňuje, že i kdyby porady ve skutečnosti fyzicky neproběhly, je nepochybné, že stěžovatel byl s pokyny ohledně vyplňování statistik seznámen. Sám stěžovatel ostatně tuto skutečnost nerozporuje.

[17] Stěžovatel se mimo to vymezuje vůči „opírání se o předchozí hodnocení žalobce“, které označuje za „nepřípadné“. Toto tvrzení však dále nijak nerozvádí. Stěžovatel tuto argumentaci pravděpodobně směřuje k bodu 18 a násl. napadeného rozsudku, kde krajský soud uvádí, že i kdyby existoval mezi ústní a písemnou výtkou hierarchický vztah, stěžovateli by tato skutečnost nijak nepomohla (v minulosti obdržel již několik výtek, včetně písemné). V závěru služebního hodnocení služební orgán stěžovateli dokonce výslovně ukládá, aby se zaměřil na dodržování termínovaných úkolů. Krajský soud pak v závěru bodu 18 napadeného rozsudku zmiňuje, že „i kdyby proti žalobci nestála tato jeho neblahá osobní historie“, považuje za dostačující pro odůvodnění písemné formy výtky skutečnost, že v samotném textu výtky stojí, že „nešlo o žádné marginální či běžné pochybení, které by bylo možné řešit pouhým vysvětlením či domluvou“. Krajský soud tedy v tomto směru primárně vycházel ze skutečnosti, že zákon o státní službě v § 88 odst. 3 hierarchický vztah

mezi ústní a písemnou výtkou nekonstruuje. Otázkou předešlého hodnocení nereagoval na konkrétní žalobní námitku. Zmínil ji jen okrajově a je zřejmé, že jde o úvahy nad rámcem nosných závěrů napadeného rozsudku, jež měly sloužit k vyšší přesvědčivosti odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatel tedy napadá část odůvodnění (a to navíc opět pouze stručně a heslovitě), která však nebyla pro posouzení věci rozhodná a na níž krajský soud své závěry nepostavil. Ani v tomto případě tedy nejde o přípustnou kasační námitku.

III.2 Námitky nepřezkoumatelnosti, zmatečnosti a jiných vad řízení

[18] Nejvyšší správní soud shledal ostatní kasační námitky přípustnými (byť v některých ohledech hraničně), a proto přistoupil k přezkumu napadeného rozsudku v rozsahu kasační stížnosti a těchto (přípustných) důvodů. Současně posoudil, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Z přípustných námitek se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve námitkami podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které směřují vůči nepřezkoumatelnosti rozsudku. Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za chybné, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). K tomu je nicméně třeba dodat, že k rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je třeba přistupovat obezřetně. Není totiž porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud nebuduje vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, jestliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161).

[20] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel předně v tom, že krajský soud v bodě 17 napadeného rozsudku nevysvětluje, jak dospěl k výkladu § 88 odst. 3 zákona o státní službě, tedy že mezi ústní a písemnou formou výtky není hierarchický vztah. Byť lze připustit, že závěry krajského soudu jsou v tomto směru poměrně stručné, z bodu 17 napadeného rozsudku je reakce krajského soudu na podstatu souvisejících žalobních námitek patrná a dostatečná. Krajský soud danou námitku vypořádal poukazem na to, že zákon nevytváří hierarchický vztah mezi ústní a písemnou formou výtky. Je tak možno uložit písemnou výtku i bez předchozího uložení výtky ústní. Z toho je jasně patrná podstata úvah, na kterých krajský soud svůj výklad založil. Zrušení napadeného rozsudku pouze s ohledem na chybějící výslovnou reakci na zmíněnou žalobní argumentaci by za těchto okolností bylo formalistické a popíralo by výše zmíněnou judikaturu.

[21] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že odmítl provést jím navržené důkazy, resp. neumožnil mu rozvinout jeho žalobní námitky a opřít je o další důkazy. Konkrétně

pokračování

se jedná o e-mail od kolegyně F., který měl dokazovat opravu chyb hned následující den, a obecné nereflexivní možnosti stěžovatele dohledat některé z důkazů, které na ústním jednání neměl u sebe. Po seznámení se s obsahem soudního spisu a záznamem z ústního jednání nicméně Nejvyšší správní soud ani těmto námitkám nemohl přisvědčit. Krajský soud na ústním jednání a rovněž zejména v bodě 13 odůvodnění napadeného rozsudku podrobně vysvětlil, z jakých důvodů stěžovatelem navržené důkazy neprovedl (zejména poukázal na jejich nadbytečnost, resp. nesouvislost s právě projednávanou věcí). Stěžovatel chtěl e-mailem prokazovat, že došlo k opravě chyb. Tato skutečnost však mezi stranami nebyla vůbec sporná. Proti těmto konkrétním závěrům krajského soudu navíc stěžovatel v kasační stížnosti nestaví žádnou bližší argumentaci, která by mohla jejich správnost zpochybnit. Jde-li o nereflexivní toho, že stěžovatel nebyl schopen dohledat navržené důkazy, stěžovatel ani neuvádí, o jaké důkazy se mělo jednat, resp. jak se to mohlo projevit v rozhodnutí v dané věci. Ani kasační námitky týkající se (neprovedení) důkazů proto nejsou důvodné.

[22] Jde-li o namítané vady řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval otázkou povahy dotazování zástupce žalovaného (Mgr. Š.) při jednání. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že povaha dotazování zástupce žalovaného je nejasná. K tomu Nejvyšší správní soud především uvádí, že ze záznamu o jednání ani z odůvodnění napadeného rozsudku nijak neplyne, že by snad soud zástupce žalovaného vyslyšel v postavení svědka. Dotazy soudu směřovaly jen k upřesnění stanovisek žalovaného a není zřejmé, že by zjištěné informace byly pro posouzení dané věci rozhodné. Stěžovatel přitom ani nepřibližuje, v čem přesně shledává tvrzenou nejistotu. Pouze zmiňuje obecné úvahy o tom, že odpovědnost svědka je i trestněprávní, zatímco odpovědnost účastníka řízení pouze morální. Stěžovatel ani neuvádí, jak přesně by jím tvrzená vada řízení mohla (případně) negativně ovlivnit rozhodnutí krajského soudu o věci samé, což je ovšem podmínka pro případné zrušení napadeného rozsudku pro vadu řízení [jak výslovně požaduje § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; srov. též rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004-59]. Stěžovatel ostatně ani konkrétně nezpochybňuje nic z toho, co v rámci této výpovědi na ústním jednání zaznělo. Ani tato kasační námitka proto nemůže být důvodná.

[23] Stěžovatel též v kasační stížnosti vyslovil i pochybnost týkající se možné podjatosti soudce zpravodaje [tato jeho kasační námitka tedy obsahově míří k možné zmatečnosti řízení; viz § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. V tomto ohledu je třeba připustit, že podle existující judikatury (rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2020, č. j. 5 Ads 228/2019-81) je možné (přípustné) uplatnit námitku podjatosti rovněž v řízení o kasační stížnosti, byť nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem. Účastník totiž může dospět k závěru o podjatosti soudce až následně (např. po podrobném prostudování správního spisu či v návaznosti na další skutečnosti, které se mu v průběhu jednání nemusely jevit významnými, avšak v souhrnu s nově zjištěnými okolnostmi již mohou vzbuzovat pochybnosti o nepodjatosti soudce).

[24] Nejvyšší správní soud však současně ve své ustálené judikatuře zdůrazňuje, že rozhodnutí o vyloučení soudce, a tedy vyhovění námitce podjatosti, představuje výjimku z ústavní zásady zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a proto k němu lze přistoupit pouze ze skutečně závažných důvodů, které objektivně vzbuzují pochybnosti o schopnosti soudce rozhodnout věc nestranně a spravedlivě (např.

usnesení NSS ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003-16). V projednávané věci stěžovatel v kasační stížnosti pouze obecně poukazuje na možnou podjatost soudce zpravodaje, aniž by označil konkrétní vazby soudce k účastníkům řízení, k projednávané věci či jiné okolnosti způsobilé objektivně vyvolat pochybnosti o jeho nestrannosti (viz § 8 odst. 1 věta první s. ř. s.). Poukazuje pouze na (podle jeho názoru) sugestivní dotaz soudce týkající se důkazního návrhu, který měl stěžovatele ovlivnit v jeho dalším procesním postupu. V tomto ohledu je nicméně třeba upozornit na to, že důvodem k vyloučení soudce nemohou být mimo jiné ani okolnosti, které spočívají v postupu soudce v projednávané věci (§ 8 odst. 1 *in fine* s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je zčásti nepřijatelná a zčásti nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. 8. 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu